

Creative Park

Canon

Creative Park

BESKRAJNA AVANTURA

Napisala Denica Mineva-Deland

9 avanturista iz ove priče osmišljeni su na osnovu omiljenih papirnih igračaka dece i roditelja iz Grčke, Rumunije, Ukrajine, Bugarske, Srbije, Severne Makedonije, Slovenije, Bosne i Hercegovine i Hrvatske.

BESKRAJNA AVANTURA

Autor — Denica Mineva-Deland, Pariz

Umetnički direktor, ilustracije i produkcija — NEXT-DC Agency, Sofija

Creative Park

Igračke su kreirane sa [canon.rs/endlesstoys](https://www.canon.rs/endlesstoys)

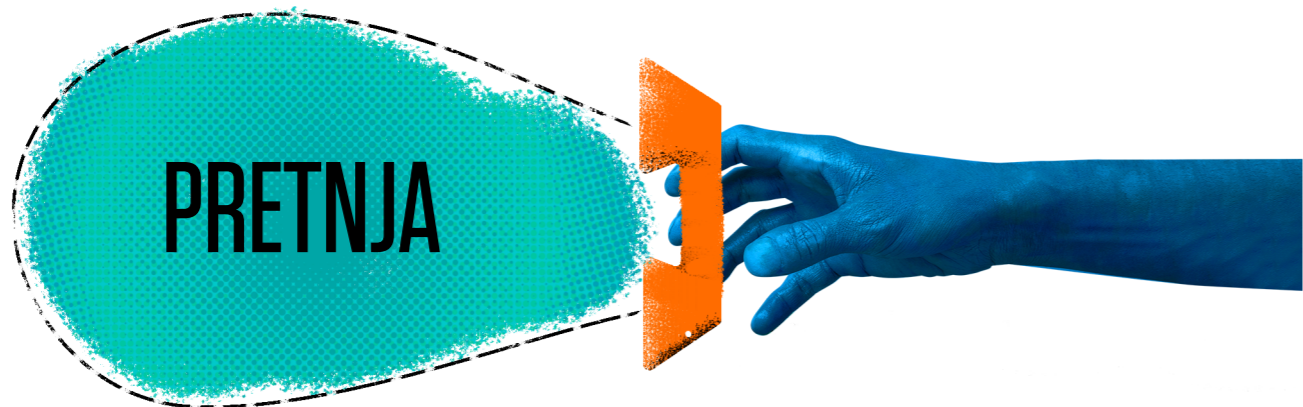
Creative Park je besplatna onlajn platforma na kojoj možete da preuzimate, štampate i kreirate igračke, elegantne ručno izrađene ukrase, personalizovane čestitke, šablone rukotvorina i još mnogo toga.

Sva prava zadržana © 2020

Canon

Zec, Pas, Nimfa, Mačka, Slon, Sova, Tigar, Prerijski pas i Petao bili su vesela i složna družina. Ali i prilično neobična, jer su živeli daleko jedni od drugih – svako u različitoj zemlji, i nikada se zapravo nisu sreli. Umesto toga, često su pričali telefonom, pisali jedni drugima, slali jedni drugima fotografije i pakete. Razmenjivali su kulinarske recepte, ideje i savete o beznačajnim ili o ozbiljnijim pitanjima, delili dobro i zlo... Da, uprkos udaljenosti koja ih je razdvajala, Zec, Pas, Nimfa, Mačka, Slon, Sova, Tigar, Prerijski pas i Petao su zaista bili **veliki prijatelji**.

Rođendan Prerijskog psa bio je početkom juna.

Zec, koji je bio prilično stidljiva i oprezna životinja, odlučio je da ga pozove već početkom maja i da ga pita kakav poklon želi.

„Tako ću imati dovoljno vremena da ga pripremim, da bi stigao tamo **na vreme**,“ pričao je Zec sam sa sobom.

Međutim, Prerijski pas nije odgovorio na Zečev poziv.

„Verovatno se ponovo bavi radovima u svojoj bašti,“ rekao je Zec sebi.

„Prerijski pas je strastveni baštovan i sada, u proleće, on po čitav dan radi u dvorištu. Pozvaću ga večeras.“

Ali Prerijski pas ni uveče nije odgovorio na njegov poziv. Nije ni sledeće večeri.

Zec je počeo da brine.

„Pozvaću Petla,“ rekao je Zec sebi.

„Petao je **pametan** i uvek se možeš osloniti na njega i dobiti dobar savet.“

Petao je uvežbavao rad na računaru kada je telefon zazvonio.

„Dvadeset plus pet... dvadeset pet, plus tri... dvadeset osam, plus deset... trideset osam... o, kakva šteta, moraću da počnem ispočetka,“ rekao je Petao sebi i podigao slušalicu.

„Petlu, zaista sam zabrinut da se **nešto** dogodilo Prerijskom psu,“ uzviknuo je Zec i počeo uzbuđeno da mu priča.

Petao je razmislio o toj činjenici.

„Nema svrhe previše brinuti,“ rekao je, „ali, uostalom, ovo je neobično. Prerijski pas voli da boravi u kući i ne bi napustio svoju baštu bez nadzora...“

„Šta ako,“ Zec se iznenada zabrinuo, „je on ljut na mene zbog nečega i ne javlja se samo na **moje pozive**? Petlu, probaj i ti da ga pozoveš, hajde da vidimo hoće li odgovoriti na tvoj poziv.“

Petao je nazvao Prerijskog psa, ali tada se desilo nešto zaista neobično; neko se javio, ali to nije bio njihov prijatelj! Čudan, dubok glas je

prosiktao:

„Prerijski pas je kidnapovan! Ako želite da ga spasite, vratite Prokleti dijamant Čarobnjaku boja iz Mračnih stenovitih planina!“ – glas je prasnuo u zlobni, razdražljivi smeh, a zatim je utihnuo.

„Vau, ko je Čarobnjak boja?“ vrisnuo je Zec. „Izgleda da je zao i opasan!“

„Šta je Prerijski pas mogao da radi sa nekakvim Prokletim dijamantom?“

I kako ga uopšte možemo naći?“ zapitao se Petao.

Prijatelji su odlučili da se posavetuju sa ostalim životinjama.

Prvo su pozvali Nimfu.

„Stvarno ste smešni! Zar ne shvatate da se Prerijski pas šali sa vama?“ uzviknula je Nimfa. Ona je po prirodi bila izuzetno vesela i bezbrižna.

„Odgovorio je na poziv izobličnim glasom i sada se sjajno zabavlja dok vi cmizdrite!“ i otišla je nazad na svoje časove plesa.

„A da upitamo Mačku?“ predložio je Petao. „Ona je **obrazovana osoba** i ona će sigurno znati šta treba da uradimo.“

Mačka je proučavala razne stvari svakog dana, po čitav dan. Bila je vrlo ponosna na svoje znanje i volela je da koristi komplikovane reči i izraze. Pošto ih je saslušala, Mačka je pročistila grlo i važno rekla:

„Planinski predeo pod nazivom Mračne stenovite planine zaista se nalazi nedaleko od prebivališta Prerijskog psa. Kada je reč o Čarobnjaku boja, nesumnjivo je to fiktivni lik iz folklorne mitologije! Ali, uprkos tome, posavetovaću se kod relevantnih izvora i obavestiću vas o rezultatima. Doviđenja.“

„Jesi li razumeo bilo šta?“ zapitao je Zec.

„Mislim da Mačka želi da proveriti šta knjige kažu, pre nego što da svoje mišljenje,“ rekao je Petao. „Hajde da pozovemo Slona u međuvremenu...“

Slon je bio lepo, slatko i gizdavo stvorenje. Ubrao je predivan buket divljeg cveća rano ujutru, odneo je vodu svom vremešnom susedu; okupao se i upravo je vezivao traku za svoj rep.

„Kakva tajanstvena priča,“ rekao je Slon zabrinuto. „Nadam se da će brzo sve biti u redu! Ako vam u nečemu mogu pomoći, možete se osloniti na mene.“

Pas je bio stručnjak za pravljenje i popravljavanje svih vrsta mašina i uređaja. Upravo je dovršavao jedan projekat – veliki balon sa toplim vazduhom – i bio je vrlo zadovoljan rezultatom.

Balon je bio ukrašen žutim i crvenim prugama i predstavljao je lep kontrast nebu. Kada je saznao da je Prerijski pas nestao, rekao je bez razmišljanja:

„Njegov telefon je verovatno pokvaren! Telefonske žice su se sigurno ispreplele i Petao je pogrešno čuo. Evo šta treba da uradite da biste popravili telefon kada se pokvari,“ i Pas je nastavio sa složenim tehničkim detaljima.

Sledeća osoba koju su pozvali bila je Sova.

„Zaista mi se ovo nimalo ne dopada,“ uzviknula je Sova. Sova je imala bujnu maštu; bila je pesimista po prirodi i volela je pomalo da preteruje. Pored toga, upravo je završila gledanje vrlo jezivog filma.

„Imam predosećaj. Prokleti dijamant je predznak velikih nesreća. Bojim se da se nešto strašno desilo našem Prerijskom psu, a sada će zadesiti sve nas!“

Tigar je bio poslednji na spisku za pozivanje.

„Moramo da delujemo!“ prasnuo je Tigar. Teško je disao jer je upravo radio svoje svakodnevno vežbanje. Ono je obuhvatalo trčanje u dužini od deset kilometara, podizanje tegova, nekoliko čučnjeva i druge impresivne stvari. Tigar je bio izvanredan sportista, avanturista i hazarder.

„Evo šta predlažem,“ rekao je Tigar. „Hajdemo u **Veliku avanturu** na Mračne stenovite planine, da spasimo Prerijskog psa od svega što mu se dogodilo!“

Kada su čuli Tigrov predlog, svi su poželeli da učestvuju u Velikoj avanturi spasavanja Prerijskog psa, čak i Zec i Sova!

Počela je užurbana organizacija. Prijatelji su bili nestrpljivi da spase Prerijskog psa i svako se pripremao na svoj način.

Mačka je pisala **Akcioni plan** i nadala se da u praksi primeni stvari koje je naučila iz knjiga.

Pas je ponudio da njegov novi balon s toplim vazduhom koriste za putovanje i sada je dovršavao poslednje detalje, srećan što će moći

uskoro da ga isprobaju.

Petao je počeo da računa najbolju putanju do cilja. Bio je vrlo uzbuđen jer je postigao dogovor sa Psom da leti u balonu zajedno sa njim.

Slon je prišio neke meke jastuke da bi putovanje učinio što udobnijim za sve. Bio je zaista srećan što može da pomogne.

Sova je počela da sastavlja beskrajn spisak stvari koje bi bile neophodne za **Veliko putovanje**. Uprkos užasnim predosećajima, potajno joj je bilo drago što će doživeti pravu avanturu.

Nimfa je isprobavala nove akorde na svojoj gitari i nadala se da će se svi sjajno zabaviti.

Uprkos zabrinutosti, Zec je ponavljao sebi da će biti bezbedan među pametnim i hrabrim životinjama.

Tigar je uvežbavao skokove i zaustavljanja; jednostavno je bio strašno željan da preskoči svakog ko bi mu se našao na putu.

Međutim, svi oni su u dubini duše osećali radost što mogu da krenu u ovu avanturu **zajedno!**

MORSKA AVANTURA

Balon je krstario ravnomerno po blagom, vedrom nebu. Vreme je bilo toplo i prijatno, blag povetarac je duvao na mahove poput milovanja, i prijatelji su bili odlično raspoloženi. Upravo su pokupili zabrinutu Sovu sa drveta na kojem je živela. Jedva su uspeli da utovare ogroman prtljag koji je ona pripremila „za svaki slučaj“, ali su se sada svi udobno smestili i svi su bili prisutni.

„Baterijska lampa, ćebad, pilule protiv hladnoće,“ nabrajala je brojne stavke Nimfa, smejući se dok je zagledala u Sovinu torbu. „Ponela sam sa sobom samo moju gitaru, pa možemo pevati i igrati!“ i Nimfa je zasvirala veselu melodiju.

Slon ih je služio kolačićima sa čokoladnim mrvicama koje je pripremio, dok

su Pas, Mačka i Petao zurili u kartu i raspravljali kako da stignu na krajnje odredište ekspedicije.

„Put će sada postati pomalo opasan,“ šaputao je Petao. „Moraćemo da letimo nad morem, gde postoje jake vazdušne struje, a zatim preko Mračnih stenovitih planina. Tamo ima velikih, strmih grebenova, a o njima se ispredaju čudne legende. Nadajmo se da Sova i Zec nisu čuli za njih.“

„Moja leteća naprava je solidna,“ izjavio je Pas ponosno. „Preživeće sve vazdušne struje.“

„Legende nisu ništa drugo do književna dela o fantastičnim događajima,“ rekla je Mačka.

Stigli su do mora u sumrak. Bele ptice su letele oko balona, boja vode je bila plavkasto-zelenkasta, a zečiči od pene su jurili jedan za drugim duž talasa. Nebo je bilo puno ružičastih sićušnih oblačića čudnih oblika, obasjanih suncem koje zalazi.

„Pogledajte kako je lepo!“ uzviknuo je Slon i počeo da fotografiše, dok je Mačka objašnjavala kako se razne vrste oblaka nazivaju i detaljno izlagala atmosferske uslove koji su ih formirali.

„Oblaci oko nas se nazivaju kumulusi, dok oni u daljini izgledaju kao stratusi...“

„A šta je ona tamo stvar,“ vrisnuo je Zec zabrinuto, upirući šapicom u nešto što je podsećalo na tamnosivu dugu koja se kreće prema njima i jasno se razlikovalo od ostalih svetlijih oblaka. U tom trenutku je zagrmelo i narandžasta munja je zaparala nebo.

„Ostanimo mirni,“ rekao je Petao. „Oluja možda neće doći u ovom pravcu.“

Ali nebo je postajalo sve tamnije, more je takođe menjalo boju. Sada je bilo zeleno-crnkasto i uzbuđeno je urlalo. Počele su da padaju teške kapi kiše. Vetar se pojačavao, i balon je počeo preteći da se njiše.

„Upomoć!“ povikao je Zec i pripio se uz Slona.

„Rekao sam vam...“ počela je Sova, ali jedan još snažniji nalet vetra prigušio je njene reči. Balon je upao u vrtlog, koji ga je nosio punom snagom prema moru.

Prijatelji su se šćućurili na dnu korpe. Slon je šaputao umirujuće reči, Nimfa je pokušavala da zbija šale koje niko nije slušao. Zec se tresao kao list. Sova

je zaklopila oči. Samo je Tigar stajao uspravno i zurio u vodeni element kroz dogled.

Koliko je ovo potrajalo? Sve je oko njih tutnjalo i kovitlalo. Munje su sevale kroz zatamnjeno nebo...

„Zemlja ispred nas!“ iznenada je viknuo Tigar, pokazujući šapom prema manje tamnom delu neba. Pas se odmah progurao pored njega i, pošto se uverio da se ispred njih nalazi ostrvo, uzviknuo je:

„Hajde da se spustimo tamo!“

Svi su požurili da pomognu, dok su se čuli uzvici:

„Povuci tu polugu! – Ne, onu drugu, otpusti konopac, pogurajmo zajedno,“ balon je počeo da se spušta.

Nažalost, vetar je bio prejak i leteća naprava je prošla pored ostrva, gromoglasno se srušivši na stene na obali. Balon se razbio uz tutnjavu, dok je korpa u kojoj su se šćućurili prijatelji plutala po moru, dok su je talasi bacali. Uskoro je improvizovani čamac počeo da propušta vodu.

„Mogu da preletim ostrvo,“ rekla je Sova, „iako je ovaj vetar vrlo opasan i imam loš...“

„Ne znam da plivam,“ vrisnuo je Zec.

„Ako želiš, uzeću te ja na svoja leđa,“ ponudio je Slon.

Dok su razmišljali kako da svi stignu do ostrva, nešto se pomerilo u dubinama i ogromna, sluzava leđa su se uvijala oko čamca. Zatim su začuli čudno kлокotanje, i glava Morskog čudovišta se uzdigla iznad vode. Izgledalo je kao gigatska beličasta zmija i zurilo je u njih zlokobno svojim jedinim okom koje je strčalo iznad ogromnih, predatorskih usta.

„Veslajmo što brže, da bismo mu umakli!“ povikao je Petao, i svi su počeli da veslaju svojim šapama, krilima, daskama i svime što su pronašli. Čamac je išao sve brže, ali je čudovište još brže zaronilo i ponovo izbilo na površinu ispred njih, preteći otvorivši svoju predatorsku čeljust. Tigar je vešto bacio veliku dasku i ona se zaglavila u čeljustima zveri, ali samo na kratko - ogromna usta su se zatvorila uz riku, i slomila su prepreku. Nimfa je iznenada uzletela i pokušavala da ključne oko ogromne zmije, ali to je zmiju samo još više razjarilo, jer je udarila repom u vodu i prevrnula čamac. Zatim je strašno riknula i zamahnula prema grupici prestravljenih životinja, škrgutavši svojim brojnim oštrim zubima.

„Ovo je kraj,“ povikao je Zec i zatvorio oči.

Iznenada se začuo zvuk očaravajuće, fantastične melodije. Okružio ih je i

ljuljuškao poput uspavanke, ispunivši njihova srca radosnim mirom i prijatno ih uspavljajući. Čudovište, koje je upravo otvorilo usta da bi ih zdrobilo, otvorilo ih je još više i glasno je zevnulo. Zatim se njegovo jedino oko zatvorilo i čudovište je polako nestalo u moru. Samo svetlost, ujednačena tutnjava koju je pratilo grgoljenje nagoveštavali su da čudovište hrče u morskim dubinama.

PLAVO OSTRVO

Mačka je otvorila oči. Oprezno se osvrnula oko sebe, i bila je zaprepašćena. Ležala je na proplanku prekrivenom svetloplavom travom, a pejzaž koji se prostirao oko nje presijavao se u svim nijansama plave – od najsvetlije i prigušene, gotovo bele nijanse do duboke noćnoplave, gotovo sa primesom crne.

Drveće i žbunje koje su je okružavali bilo je tirkizne boje. Egzotično cveće u plavkastim nijansama širilo je prijatan miris. Reka bledoplave boje vijugala je između velikog plavog stenja. A tamo, na najvećoj steni, prelepa Sirena češljala je svoju dugu kosu, ukrašenu izvanrednom plavom školjkom.

„Kakav čudesan san sanjam,“ rekla je Mačka sebi, ali iznenada se setila

svega – putovanja, oluje, čudovišta...

„Moje sestre i ja stigle smo tačno na vreme,“ rekla je Sirena melodičnim glasom i očaravajuće se nasmejala. „Staro morsko čudovište je malo razdražljivo i često moramo da pomažemo izgubljenim putnicima tako što ga uspavamo našim čarobnim pesmama.“

„Gde se nalazim?“ Zečev glas se začuo iz nepoznatog pravca, i Mačka ga je potražila. Zec je sedeo sa druge strane reke, trljajući oči svojim šapicama. Da, to je bio Zec. Samo je njegovo krzno bilo neoplave boje! Mačka pogleda u svoj rep – bio je ljubičaste boje.

„Ne brinite,“ nasmejala se Sirena, „sve je plavo na našem čarobnom ostvru, ali kada se udaljite od njega, ponovo ćete biti oni stari. Najduže ste spavali, ali pođite sa mnom, odvešću vas do vaših prijatelja.“

Sirena je graciozno kliznula u vodu i zaplivala niz morsku struju. Mačka i Zec su je pratili na kopnu. Prešli su plavu tvrđavicu sa plavim pticama, koje su im poželele dobrodošlicu radosnim pevanjem, i pošto su se uspeli uz glatku uzbrdicu gde su plavi račići bili rasuti svuda ispod njih, stigli su do obale mora. Tu je u punom zamahu bilo radosno uzbuđenje – gomila Sirena je izvlačila iz mora nešto što je podsećalo na ogromne

komade odeće, dok su ih Tigar i Slon preuzimali i odvlačili do bledoplavog peska. Nedaleko su Sova i Pas prostirali ostale komade odeće na neke konopce. Sedeći u senci plavog drveta, Nimfa i Petao su izgledali kao da nešto šiju. Sve je postalo plavo osim Slona, koji je iz nepoznatih razloga ostao siv.

„Ovo je prvi put da sam videla da je neko zadržao svoju boju na našem ostrvu,“ zamišljeno je rekla Kraljica sirena.

„O, tu ste!“ radosno je viknula Nimfa kada je videla Mačku i Zeca. „Dođi i pomози nam! Pravimo novi balon od jedara potopljenih brodova, koje su ove divne Sirene izvukle sa dna mora. Stvarno je zabavno!“

Prijatelji su ostali na ostrvu nekoliko bezbrižnih, srećnih dana. Radili su na novom balonu i u međuvremenu se sjajno zabavljali sa Sirenama i njihovim brojnim prijateljima. Jezdili su na leđima raznobojne ribe, ronili do potopljenih brodova, leteli unaokolo u plavim oblačićima, sišli do reke, igrali se na fantastičnim ostrvskim pejzažima...

Tako je došao i dan kada je balon bio spreman. Svi su stajali na najvišem plavom proplanku ostrva, utovarujući prtljag koji je čudom preživeo

posle nezgode, i opraštajući se sa Sirenama.

„Toliko ste mnogo učinili za nas!“ rekao je Slon Sirenama. „Kako vam se možemo odužiti?“

Kraljica sirena se nasmešila.

„Drago nam je što smo mogle da vam pomognemo!“ rekla je. „Međutim, zaista možete nešto da uradite za nas. Čule smo da ste se uputili prema Mračnim stenovitim planinama. Naš stari poznanik – Čarobnjak boja – živi tamo. Ako ga slučajno sretnete, zamolite ga da vrati boje na naše ostrvo. Pre izvesnog vremena nas je prevario i ukrao ih je; uspele smo da sačuvamo samo plavu boju. Zbog toga je ovde sve u toj boji.“

„Dakle, Čarobnjak boja stvarno postoji!“ uzviknuo je Petao. „Ispričajte nam više o njemu!“

I Sirene su počele da pričaju priču:

Nekada davno, Čarobnjak je bio dobar Kralj, jak i pravičan. Nosio je plavi ogrtač i krunu napravljenu od gorskog kristala. Bio je naš prijatelj i često je dolazio na ostrvo jer je u to vreme bio veren sa Kraljicom sirena. Voleli su se i bili su srećni zajedno. Ali tada je došla Zla čarobnica i začarala ga je, pretvorivši njegovo srce u hladni dragulj, Prokleti dijamant. Sada je

Kralj njen sluga – postao je pohlepan, zao i počeo je krade boje iz prirode, gde god prođe. Ukradene boje pretvara u sjajne, blještave dragulje: crvene rubine, zelene smaragde, plave safire, ljubičaste ametiste, srebrne bisere, topaze, dijamante, mesečevo kamenje... ali ništa nije moglo da zadovolji Čarobnicinu pohlepu; ona želi sve više i više.

Uglavnom se Čarobnjak boja pojavljuje u vidu čoveka pokrivenog ogrtačem ukrašenim stotinama boja – dragulja. Međutim, može da se pretvori i u ogromnog besnog zmaja. Čule smo da je nedavno, tokom jedne od ovih transformacija, Prokleti dijamant nestao. Sada ga Čarobnjak svuda traži, jer postoji prazno mesto gde je nekada bilo njegovo srce...

Prijatelji su sa čuđenjem saslušali priču i obećali su da će uraditi sve što je u njihovoj moći da oslobode boje i vrate ih na Plavo ostrvo. Prilikom rastanka, Kraljica sirena je skinula sa svoje kose izvanrednu plavu školjku i predala ju je njima, rekavši:

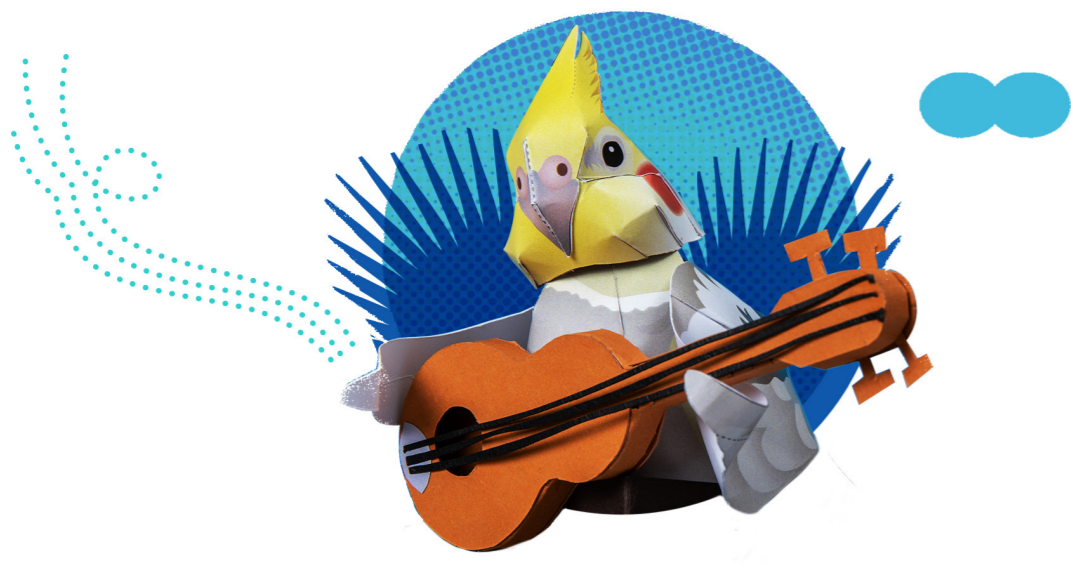
„Dobro je čuvajte, ona će vam pomoći!“

„Kako je lepa!“ uzviknuo je Slon. „Dajte je meni da je čuvam. Nosiću je

oko vrata, kao ogrlicu.“

„Srećan put!“ doviknule su Sirene a zatim zaronile u reku i otplivale do mora.

„Tri, dva, jedan... Krećemo!“ povikao je Pas i balon se mirno vinuo u nebo. Pod njima se Plavo ostrvo sve više i više smanjivalo, dok vremenom nije nestalo u morskome prostranstvu.

MRAČNE STENOVITE PLANINE

Balon sa toplim vazduhom krstario je iznad zemlje drugi uzastopni dan. Njegova boja više nije bila plava: što se više udaljavao od ostrva, brodska jedra su ponovo dobijala svoje prave boje, i sada je bilo očigledno da je napravljen od brojnih raznobojnih komada. Životinje su takođe ponovo dobile svoje boje, osim naravno Slona, koji je nije ni menjao. Preletali su brda i doline, gradove i reke. Sati su prolazili prijatno i u dobrom raspoloženju. Pevali su pesme, Nimfa je svirala na gitari, pričali su jedni drugima priče, smejali su se... i kada bi im se svideo neki pejzaž, prizemljili bi se i prošetali.

Ali već izvesno vreme su na nebu počeli da se navlače velovi blage izmaglice, i sada kao da su plivali u reci poluprovidnih sivih oblaka. Počelo je da biva prohladno.

„Ulazimo na teritoriju Mračnih stenovitih planina,“ rekao je Petao.

„Uopšte mi se ne dopada ovo mesto,“ rekla je Sova zureći u crne grebenove, koji su počinjali da se naziru kao duhovi u magli. „Nešto vrlo zlokobno lebdi oko nas, da sam se naježio.“

Ovoga puta ostali nisu pokušavali da ga umiruju, jer su i sami osetili čudnu uplašenost. Čak je i Nimfa izgledala potištena. Magla oko njih još više se zgušnjavala i činilo se kao da će ih njen zagrljaj ugušiti. Iznenada je balon s toplim vazduhom poskočio, neznatno zadrhtao i potpuno se zaustavio u vazduhu. Zavladao je tišina.

„Čudno,“ prošaputao je Pas. „Nema čak ni najslabijeg povetarca. Kao da je sve oko nas postalo nepomično. Naše poslednje sredstvo je da ispustimo vazduh i da se prizemljimo.“

To su i uradili. Brdo koje ih je dočekalo bilo je crno i mračno. Crne stene i grebenovi prostirali su se oko njih; biljke i drveće bili su crni i uvenuti dokle god je pogled dosezao. Nije se čuo nikakav zvuk, nije se video nikakav pokret. Ptičica koja je sedela na obližnjem žbunu ostala je nepomična kao kamen i nije se uopšte pomerala. Kao da je neka zla sila opljačkala prirodu i oduzela joj svu njenu svežinu i snagu. Slon je zadrhtao.

„Kakvo tužno mesto!“ rekao je Slon, a u očima su mu se pojavile suze.

„Hoćemo li da pešačimo kroz ove zlokobne planine?“ zavapio je Zeka prestravljeno.

„Zlokobne, da, i nesumnjivo **vrlo opasne**,“ dodala je Sova mračno.

„Hrabrost! Samo treba da nastavimo,“ rekao je Tigar, ali je čak i on izgledao zabrinut.

„Osim toga,“ pokušao je Petao, „sudeći prema karti, relativno smo blizu kući Prerijskog psa.“

„Znam šta nam treba – malo dobrog raspoloženja!“ rekla je Nimfa odlučno i počela da svira njihovu omiljenu pesmu. Prijatelji su počeli da pevaju, u početku oklevajući ali sve veselije, dok nisu osetili da su im se vratili radost, snaga i nada.

Strma staza koja ulazi u šumicu sa crnim drvećem leži na dnu brda. Odlučili su da je slede.

Tigar je išao na čelu kolone i krčio je put kroz sve gušće žbunje i drveće. Petao je skakutao iza njega noseći kartu i kompas, a iza njega je išla Mačka, ne prestajući da daje korisne savete. Zviždućući Nimfa je skakutala od žbuna do žbuna, Zec je trčkarao sitnim koracima iza nje,

dok je Slon išao pozadi i gurao i podizao Zeca kad bi naišli na prepreke. Sova je obletala oko svih njih, mrmljajući nešto nerazumljivo uz turoban izraz na licu i, s vremena na vreme, odlazila da proveri da li je put prohodan.

Jeziva tišina i dalje je vladala oko njih. Iznenada je Zec, koji je prelazio pukotinu u zemlji upola prekrivenu velikim kamenom, naćulio uši.

„Čujete li to?“ zapitao je Zec.

Svi su se zaustavili i počeli da slušaju. Jedva čujan, postojan zvuk lupanja dopirao je iz pukotine.

„Pogledajte,“ iznenada je povikala Nimfa. „Ovde ima tragova!“

Svi su prišli. Mačka je uzela lupu, pretražila zemlju i rekla značajno:

„Ovo su tragovi vrlo malog sisara, verovatno veverice ili...“

„Prerijskog psa!“ povikali su u glas Slon i Petao. „Možda je Prerijski pas bio ovde!“

Ponovo se začuo zvuk lupanja. Svi su se zagledali u sićušnu pukotinu.

„Šta bi to moglo biti? Kako da pogledamo unutra?“ zapitala je Nimfa.

„Prepustite to meni,“ rekao je Slon. „Lako ću pomeriti tu stenu.“ I vešto ju je odgurao svojom surlom. Počeo je da se pomalja ulaz u pećinu i lupanje se već jasno čulo. Ali što su se više naprezali da vide, manje su

uspevali, jer je u unutrašnjosti pećine bilo tamno kao da je noć. Čak i Sovina baterijska lampa nije mogla da osvetli dno pećine.

„Mogu da uskočim unutra,“ ponudio je Tigar.

„Veoma si hrabar,“ prekinuo ga je Slon. „Ali uskakanje u duboku pećinu kada ne znaš šta je na dnu, je previše opasno.“

„Ići ću ja,“ rekla je Sova nevoljno, „jer jedino ja mogu da letim i da vidim u mraku... a i neko mora da se žrtvuje.“

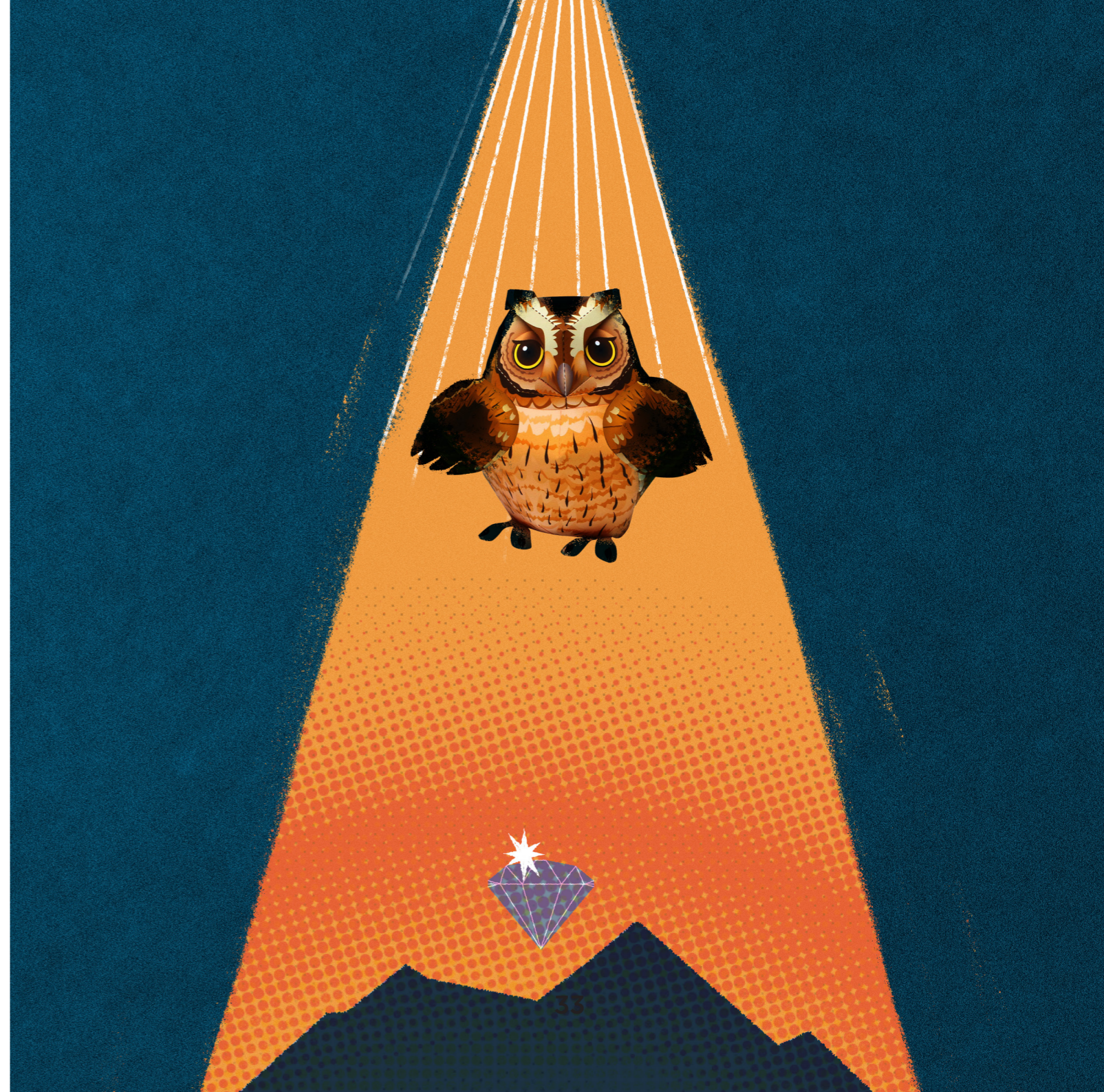
I zaronila je u otvor.

Nedugo posle toga začuli su lepet krila i Sova se ponovo pojavila, potpuno prekrivena paučinom i prašinom.

„Pećina je velika i prilično duboka,“ rekla je važno. „Naravno, bilo je vrlo opasno, ali preuzela sam veliki rizik i uspela da stignem do dna. Tamo postoji jezero sa oštrim izbočenim kamenjem i postoji veliki, providni dragulj u plićaku. Čini se kao da on pulsira i da pravi kružne talasiće u vodi. Mislim da zvuk koji smo čuli dopire iz njega. Pokušala sam da ga ponesem u kljunu, ali dragulj je bio prevelik i iskliznuo je.“

Značajno su se pogledali i Petao je ponovio:

„Veliki, svetlucavi, providni dragulj koji pulsira... kao srce. Ali to je Prokleti dijamant!“

„Imam novi predlog!“ rekao je Tigar, koji je nervozno išao u krug.

„Vežite me nečim i spustite me dole. Ja ću ga uzeti.“

„To je odlična ideja,“ rekla je Mačka. „Ali Tigru, ti si pretežak. Bolje da spustimo malu životinju.“

Svi su pogledali u Zeca.

„Pa...“ počeo je on, ali tada se setio Prerijskog psa koji je kidnapovan i sada verovatno sa nadom čeka na njih, pa je završio drhtavim glasom.

„Da, to je divna ideja!“

„Dobro je što sam predvidela sve ovo,“ rekla je Sova i ponosno počela da izvlači jak konopac iz svog prtljaga.

I tako su oni vezali jedan kraj konopca za drva a drugi za Zeca. Posle toga su se poređali u kolonu i počeli ravnomerno da ga spuštaju u pećinu. Posle nekoliko beskrajno dugih minuta, Zec je doviknuo: „Imam ga,“ i prijatelji su ga brzo izvukli gore.

Jadni Zec se tresao celim telom izgledao je vrlo loše sa svojim mokrim krznom, ali se uprkos tome radosno smešio. Svi su mu aplaudirali.

„Odlično urađeno, Zeče, zaista si bio herojski hrabar!“ povikao je Tigar istinski mu se diveći, i čitavo Zečevo lice se ozarilo.

„Ovde,“ rekao je Zec i ispružio svoju mokru šapu. Veliki, zaslepljujuće lep, uglačani dijamant presijavao se u njoj.

„Dakle, ovo je srce kralja koje se pretvorilo u ukleti dragulj,“ promrmljala je Nimfa.

„Rekao bih da je lep,“ uzviknuo je Slon, „da ne znam koliko zla se nalazi u njemu!“

Prijatelji su odlučili da je najbolje da Tigar, pošto je najjači, čuva dijamant, i nastavili su put. Ali posle samo nekoliko minuta su prisustvovali prizoru zbog kojeg su se svi iznenada zaustavili. Staza je bila prekrivena kamenjem i drvećem, polomljenim i prignječenim na sve strane, kao da se tu nedavno završila bitka. A u sredini čistine se

nalazio... Prerijski pas!

„Ura!“ radosno je povikala Nimfa i potrčala prema njemu, ali se Prerijski pas nije pomerio.

Postao je crn i nepomičan, zamrznut u blago zavaljenom položaju i sa odlučnim izrazom, kao da se pripremao za skok. Prijatelji su okružili tu čudnu figuru.

„Izgleda kao da je okamenjen,“ mračno je primetila Sova, dodirujući ga svojim krilom. Svi su tužno utihnuli. Posle kraćeg vremena, Mačka je pročistila grlo i rekla:

„S obzirom na prikupljene informacije, možemo predočiti logičnu hipotezu da je ovo delo Čarobnjaka boja. On je uništio prirodu planine tako što je ukrao sve njene boje. Odneo je boje Prerijskog psa i okamenio ga. Ali zašto je Prerijski pas došao ovde i zbog čega ga je Čarobnjak napao?“

„Da, zbog čega je Prerijski pas povezan sa Prokletim dijamantom?“ rekao je Tigar i prevrnuo ga u svojoj šapi. Prijatelji su zurili u njegovu prokletu svetlost, kao da će u njoj naći odgovore na svoja pitanja.

„Želeli biste da znate, zar ne?“ prosiktao je iznenada dubok, promukao glas. Svi su se iznenađeni obazirali oko sebe, a Zec je skočio tako

visoko da je udario u granu. Čarobnjak boja je stajao iza njih i gledao ih je sa zlim izrazom lica. Bio je razvijen i izgledao je preteće, a njegov ogrtač uvijao se oko njega kao raznobojna vatra koju su zapalili hiljade dragulja na njemu. Visoka žena u smaragdnozelenoj haljini stajala je pored njega. Dijamantska kruna svetlucala je u njenoj gustoj crvenkastoj kosi, a njene duge blede ruke bile su prekrivene prstenovima napravljenim od raznih vrsta dragulja. Iako je izgledalo uobičajeno, na njenom licu ogledao se izvestan revolt. Njene oči su bile okrutne, njen osmeh – zao i hladan kao led. Prijatelji su zadrhtali od hladnoće koja je iz nje izbijala.

„Ovaj glupi prerijski pas je sakrio Prokleti dijamant,“ rekla je ona ravnodušnim glasom. „Odbio je da mi kaže gde se nalazi. Zbog toga je dobio ono što je zaslužio. Ali, ispostavilo se da ste vi još gluplji sa svojom naivnom odanošću i sa nadom da možete da ga spasite. Sada će moj odani Čarobnjak ponovo steći svoju snagu i nastavićemo da krademo boje od životinja, reka i planina, šuma...“ – podigla je glas. „Čitava Zemlja će pripasti nama!... Daj mi dijamant.“

„Nikada!“ zarežao je Tigar i odvažno ustao. Ostali su ga okružili, spremni da se bore do kraja. Čarobnica se zlokobno nasmejala i klimnula glavom Čarobnjaku boja. Na taj znak on je počeo brzo da se okreće oko svoje ose dok se nije pretvorio u raznobojni vrtlog. Postepeno se obrtanje vrtloga usporilo, počeo je da se smiruje i džinovski, zastrašujući Zmaj se pojavio u njegovom središtu. Njegov torzo bio je prekriven svetlucavim draguljima umesto krljuštima. Zver je otvorila usta i počela da udiše vazduh oko sebe. Prijatelji su se smrznuli i osetili kako je sva njihova toplota iščeznula. Njihove boje su bledele i nestajale u otvorenim čeljustima zveri. Konačno su svi postali crni i nepomični kao šumske skulpture. Svi osim Slona! On je i dalje bio siv i živahan, i gledao je hrabro Zmaju u oči. Zmaj je zurio u neverici i rekao:

„Čuo sam da postoje stvorenja koja se odlikuju velikom vrlinom i čistim srcem, kojima je teško oduzeti boje... Ali čekaj, još ne znaš šta ja sve mogu!“

I ponovo je otvorio čeljust i ovog puta je žestok vatreni element pokuljao iz njih; spržio je sve na svom putu i napredovao prema Slonu. Iznenada, plava školjka koja je bila okačena oko Slonovog vrata se

pomerila i iz nje je šiknuo morski talas. Talas je rastao sve više i više, dok nije bio viši od vrhova drveća. Zatim je iznenada pojurio napred, gasio vatru uz šištanje, obrušio se na Zmaja i na Čarobnicu i velikom snagom ih bacio na stenje. Čarobnica se razbila u hiljadu komada kristala koji su se poput leda istopili u vazduhu, a Zmaj je beživotno ležao zdrobljen u podnožju stena.

Slon mu je prišao, malaksao.

A tada se dogodilo nešto čudno: dragulji na torzu počeli su sve sjajnije da svetle, njihovi zraci u boji svetlucali su i počeli su da se prepliću oko Slona. Njihova lepota ga je jednostavno hipnotisala!

„Kako bi bilo lepo kada bi ovi dragulji bili moji,“ pomislio je Slon, „ukrasio bih svoje čelo i surlu... Bio bih lep i čaroban... i svi bi me poštovali i divili bi mi se.“

Slon je posegnuo ka njima, ali se iznenada setio kako sve od njih pocrni i vene, setio se zamrznute ptice... i srce mu je zadrhtalo. Skrenuo je pogled prema svojim okamenjenim prijateljima i kao da se vratio iz sna! Zatim je protresao glavom i rekao jasnim glasom:

„Čarobni, raznobojni dragulji, vi ste prelepi! Ali živa priroda je lepša, a njene promenljive boje su čarobnije. A prijateljstvo i ljubav su najveći od svih dragulja na svetu!“ U trenutku kada je izustio ove reči, dragulji su se pomerili, poleteli i pretvorili se u raznobojna sićušna svetla koja radosno igraju u vazduhu. Postepeno su se isprepletali u prelepu dugu koja je počela da se izdiže iznad šume. Sve ispod nje dobilo je boju, pokrenulo se i ponovo oživelo. Lišće na drveću je zašuštalalo, začuo se cvrkut ptica, raznobojni leptiri igrali su se u vazduhu...

Prijatelji su takođe počeli da prilaze i da se osvrću iznenađeni. Ali najveće iznenađenje bilo je ono Prerijskog psa:

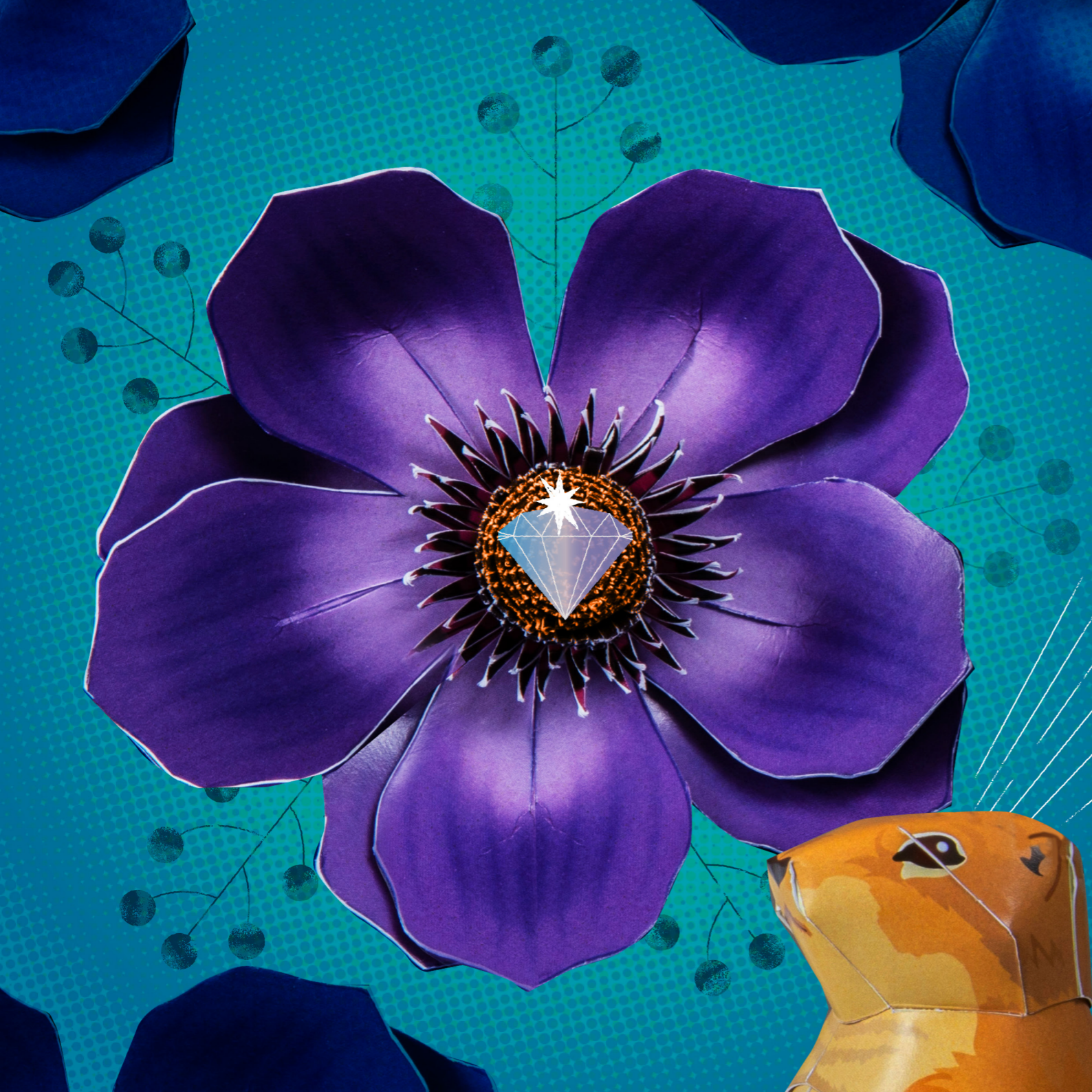
„Šta radite ovde?“ začudio se Prerijski pas. „I šta se dogodilo Čarobnjaku boja? Jesam li ga pobedio?“

„Svi smo ga pobedili. Zajedno,“ odgovorio je Slon sa osmehom. I ispričao im je šta se dogodilo.

„A ti, Prerijski psu, šta si ti radio ovde?“ zapitala je radoznalo Nimfa.

Prerijski pas im je ispričao priču:

„Znate koliko volim svoju baštu. A ovog proleća ona je bila izuzetno lepa: puna crvenih ruža, belih rada, plavih ljubičica, zlatne jagorčevine, ljubičastih hrizantema... Jednog dana se Čarobnjak boja pojavio,

privučen lepotom njihovih boja. Video sam kroz prozor kako se pretvorio u zmaja i oteo sve boje! Potrčao sam prema njemu, ali dok sam stigao on je već nestao, a moja bašta je ostala crna i svenula. Zatim sam iznenada primetio veliki sjajni dragulj u podnožju cvetne leje. U tom trenutku nisam znao da je to Prokleti dijamant, ali sam pretpostavio da pripada Čarobnjaku. Mislio sam da ću mu ga odneti i da će mi on za uzvrat vratiti moje boje. Tokom puta sam sakrio dijamant u pećini; gurnuo sam veliki kamen da bih zatvorio otvor, i označio sam to mesto tragovima šapa. Upravo sam završavao kada sam video Čarobnjaka kako ide prema meni. Otkrio je da je izgubio dijamant i podivljao je.“

„Vrati mi moj dijamant!“ viknuo je.

„Samo ako ti vratiš boje iz moje bašte!“ odgovorio sam. Kada je shvatio da neće moći da me ubedi, Čarobnjak se bacio na mene... i napao me! Jurio sam okolo i skrivao se između drveća i žbunja, koje je on ljutito obarao... i ne sećam se ničega posle toga.

„Dakle, kada je Petao pozvao Prerijskog psa telefonom,“ nagađao je Pas, „Čarobnjak se nalazio u njegovoj kući, tražeći dijamant!“

Pošto je dijamant nekoliko puta spomenut, Tigar je proverio u svom džepu i iznenađeno uzviknuo:

„Nema ga! Prokleti dijamant je nestao!“

„Možda,“ rekao je Petao zamišljeno. „On se, kao i drugi čarobni dragulji, ponovo pretvorio u ono što je bio pre čarolije... u srce, u pravo srce Kralja!“

Svi su pogledali prema steni, kod koje se zmaj do nedavno nalazio. Na njegovom mestu se nalazio čovek koji je rukom pritiskao svoje grudi. Njegovo držanje je podsećalo na Čarobnjakovo, ali njegovo lice je bilo promenjeno, i sada je bilo lepo i blago. Njegov ogrtač je postao beo a njegova kruna od gorskog kristala presijavala se na suncu. Ali njegove oči su bile nesrećne, i moglo se videti da je fatalno ranjen. Prijatelji su ga oprezno okružili.

„Molim vas za oprostaj,“ izustio je tiho Kralj. „Moje pravo srce mi se vratilo i reklo mi je kakva zla i pohlepna zver sam postao. Sada, kada moja snaga kopni i kada se opraštam od života, shvatam kakvu grešku sam napravio verujući Zloj čarobnici!“

Lice mu se grčilo od bolova.

Prijatelji su utihnuli. Zec i Slon su cmizdrili.

Iznenada je plava školjka ponovo zalepršala, uzletela i sletela na Kraljevu ruku. Nasmešio se i krajnjim naporom je prineo uhu. Očaravajuća pesma Kraljice sirena čula se iz nje i poput melema ublažila njegov bol. Kralj je zatvorio oči i zaspao čarobnim snom.

VESELJE

„Zeče, stavi jagode na tortu bliže jedne drugima!“ naredila je Mačka. „Sovo, pripremi svećice da ti budu pri ruci!“

Njih troje su tumarali po kuhinji Prerijskog psa dok je u bašti veselje bilo u punom jeku. Nimfa, Štene i Tigar su igrali uz zvuke vesele muzike, a raznobojni baloni su lebdeli oko njih. Miris prelepog cveća iz cvetnih leja ispunjavao je vazduh. Svetlosni venci su sijali na zelenim granama obližnjeg drveća, a ispod njih se nalazio sto prepun hrane. Prerijski pas je sedeo u čelu stola, okružen Petlom i Slonom. Iznova i iznova su se prisećali trenutaka sa Velikog putovanja.

„Hvala vam, prijatelji!“ rekao je Prerijski pas. „Spasili ste mi život i nikada nisam imao ovako divno veselje za rođendan!“

Muzika je prestala da svira i iz kuhinje se začuo Mačkin prijatan glas, zajedno sa Zečevim piskutavim dečjim glasićem, i prilično oštro

oduševljeno Sovino kreštanje.

„Srećan rođendan...“

„Srećan rođendan, Prerijski psu...“ svi su se pridružili pevanju i stavili su pred Prerijskog psa veliku ukusnu tortu sa upaljenim svećicama.

Prerijski pas je oduvao svećice; svi su aplaudirali i došlo je vreme za poklone.

„O, čitava korpa do vrha puna!“ uzviknuo je Prerijski pas radosno i počeo je da ih otvara. Bio je tu baštenski alat, tegla posebnog meda, seme egzotičnog cveća. Prerijski pas je bio ushićen i nestrpljivo je otpakivao svaki poklon. Na kraju je došao do poslednjeg paketa; bio je prilično veliki i težak.

„Od koga je ovaj?“ zapitao se Prerijski pas.

„Zapravo, ne znamo,“ objasnio je Petao. „Stigao je poštom danas i mislili smo da je to iznenađenje za tvoj rođendan.“

U paketu se nalazio kovčeg od abonosa, prekriven srebrnim šarama.

Prerijski pas je pogledao u kovčeg i uzviknuo:

„Ovde piše: ‘za Zeca, Psa, Nimfu, Mačku, Slona, Sovu, Tigra, Prerijskog psa i Petla!’“

Zatim je otvorio kovčeg, i svi su uzdahnuli. Devet dragulja sijalo je poput

zvezdica na jastučetu od neboplavog somota – svaki dragulj u različitoj boji, ali svi su bili podjednako lepi. Posle početnog iznenađenja, Zec je rekao:

„Divni su, ali najviše mi se dopada mesečev kamen.“

Prerijski pas ga je uzeo u šapu i uzviknuo:

„Zeče, tvoje ime je napisano na njemu!“

U međuvremenu, Tigar je rekao:

„Najviše mi se sviđa ovaj svetlocrveni.“

Prerijski pas je uzeo rubin i zamislio njihovo iznenađenje kada pročitaju Tigrovo ime napisano na njemu. Ispostavilo se da je svakome bio dodeljen baš onaj dragi kamen koji mu se najviše svideo.

„Ovo je poklon od nekoga ko nas dobro poznaje!“ primetio je Petao.

„Pogledajte, tu je i pismo!“ i pokazao je kovertu prikačenu za donji deo jastučeta.

Koverta je bila izrađena od zlatnog papira i na sredini se nalazio kraljevski grb. Prerijski pas ga je nestrpljivo otvorio i počeo da čita:

„Našim dragim, hrabrim i dobrim prijateljima, sa neizmernom zahvalnošću. Ne zaboravite da ste ovde uvek dobrodošli! Kralj i Kraljica

Raznobojnog ostrva.“

Prijatelji su se zgedali. Zatim je Prerijski pas uzeo kovertu i svi su se zagledali u kraljevski grb.

Na njemu je bila prikazana kruna od gorskih kristala, zajedno sa izvanrednom plavom školjkom.

KRAJ

